

לקט אמרות חז"ל
 רעיונות, עובדות
 והנהגות מגדולי
 ישראל,
 על מדות טובות
 שמביאות לאהבת
 הזולת הנלמדות
 מפרשת השבוע

איש לרעהו

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
 כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
 אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש טו שבט תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 31: 4: תל-אביב: 46: 4: חיפה: 35: 4: מוצאי שבת: ירושלים: 48: 5: תל-אביב: 46: 5: חיפה: 46: 5: ר"ת: 24: 6:

פרשת בשלח

מדת הרחמים

להיות חומל ומרחם על הזולת הזקוק לכך!

נלמד מהפסוק: "זה א-לי ואנוהו" (פרק טו-ב)

ודרשו חז"ל: אבא שאול אומר "ואנוהו" - הוי דומה לו, מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום. ופירש רש"י: "ולשונו ואנוהו, אני והוא, אעשה עצמי כמותו לדבק בדרכיו", (שבת קלג:).

כתב החינוך (מצוה תלא): משרשי המצוה [של "ואהבתם את הגר"] כי ה' בחר בישראל להיות לו לעם קדוש ורצה לזכותם, ולכן הדריכם וציום על דרכי החנינה והחמלה... ויש לנו ללמוד מן המצוה היקרה הזאת, לרחם על אדם שהוא בעיר שאינה ארץ מולדתו... ולא נעבור עליו הדרך במצאנו אותו יחידי ורחקו מעליו עוזריו... ועם המדות הללו נזכה להיות מרוחמים מהשי"ת.

הפלא יועץ כתב: "ידוע שצער בעלי חיים דאורייתא, וכל-שכן וק"ו שראוי לרחם על הבריות אשר בצלם אלוקים נבראו אחינו בני ישראל שכולנו בני איש אחד..."

אמרו חז"ל (יבמות עט.): "שלשה סימנים יש באומה הישראלית: רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים". שאל הגאון **רבי יהודה צדקה** זצ"ל: מה הקשר בין שלושת הסימנים שנתנו חז"ל באומה זו? והביא את הביאור שהיה נוהג לומר **רבי משה בלוי** זצ"ל ואלו דבריו:

יש בעמנו יהודים "רחמנים" המשתוקקים לעזור, אך אינם מכירים את העניים שבתוכנו, מחמת שהם ביישנים ולא יספרו לזולת את רוב עוניים ודחקותם. מה עשה הקב"ה? העמיד בישראל כת של "גומלי חסדים", אלו הגבאים העוסקים במצוות, אשר העניים ידועים להם, ומהם לא יתביישו לקבל כיון שאינם נותנים להם משלהם, והם משימים עצמם סרסורים לדבר מצוה לשמש צינור השפעה מידי ה"רחמנים" לידי ה"ביישנים", אשרי חלקם.

נמצא, איפוא, ששלושת הסימנים אכן קשורים יחדיו ומשלימין זה את זה אחדדי.

"זרחמיו על כל מעשיו"...

סיפר הגאון **רבי אלחנן פרץ שליט"א**: פעם ניגש אדם, שהיה עובד בשב"כ, אל מורי ורבי הגאון **רבי חיים פנחס שיינברג** זצ"ל ושאל אותו האם מותרת עבודתו זו עפ"י ההלכה?

ביד אצלו רבי חיים פנחס על אופי העבודה, והלה תיאר שבשל פעולות הטרור נאלצים הם לתפוס לא אחת אנשים וילטלטלים, עד שיוכלו להוציא מהם פרטים חשובים על המחבלים.

אמר לו רבי חיים פנחס בנימה אבהית: נאמר בתורה על הורגי אנשי עיר הנידחת "ונתן לך רחמים ורחמך", וביאר **האור החיים הקדוש** שמכיון שהם מתעסקים במעשים כאלו שעלולים להוליד טבע אכזריות בלב האדם, לכן קיבלו ברכה מיוחדת מהקב"ה שיתן להם רחמים, ויבטל כח האכזריות שנולד בהם.

"אך לא שמענו" - הפטיר רבי חיים פנחס - "שישנה הבטחה בתורה שהקב"ה נותן רחמים לאלו שמתעסקים בעבודה הזו שלך. על כן היה מן הראוי למצוא עבודה אחרת".

וסיפר מנהל משרד השיבה בארה"ב על מעשה, קטן לכאורה, אך הוא שהביאו להתחזק במדות טובות: "פעם ביקרתי בביתו של רבי חיים פנחס להתברך ממנו. הבטתי וראיתי שנמלה מתהלכת על אחת הטליתות שעליו. רציתי לתופסה ולהשמיטה.

אך רבי חיים פנחס עצר בעדי. הוא ביקש שאביא מהמטבח כוס... הוא הניח את הכוס על הטלית והנמלה נכנסה לתוכו. רציתי לזרוק את הכוס לפח... שוב עצר בעדי ואמר לי: "רד בבקשה למטה. שם יש גינה, ניתן להניחה שם שתלך לדרכה, זו בריאה של הקב"ה".

מתוך מאמר

עלון "איש לרעהו" פרשת בשלח הוקדש לעילוי נשמתם של

הגה"צ ר' יחיא בן הגה"צ רבי נתנאל אלשיך הלוי זצ"ל

הגה"צ ר' יחיא בן ר' שלום חוברת זצ"ל

ת . נ . צ . ב . ה .

ולהצלחת הדסה בת ברכה שתחי'

להאמין בכוחם של חכמי התורה. להשמע להוראתם ולעשות כעצתם!

נלמד מהפסוק: "ויעשו כן" (פרק יד-ה)

וּכְתַב רַש"י: להגיד שבחן, ששמעו לקול משה ולא אמרו היאך נתקרב אל רודפינו, אני צריכים לברוח, אלא אמרו: אין לנו אלא דברי בן עמרם! (מכילתא)

מדיבן כוחו המופלא של החכם להיות "עדיף מנביא"?

הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א כותב (בספרו אורחות יושר): "יש הרבה פעמים שהחכם אומר לפי חכמתו מה שנראה והקב"ה מסכים איתו... וזהו שמצינו גבי חוני המעגל (תענית כג.) "ותגזור אומר ותקם לך"... כי דיבור של צדיק עושה רושם למעלה אפילו הוא בטעות.

יש עוד ענין - כותב רבי חיים - שמן השמים נותנין בפיו מה לומר, ואעפ"י שאינו יודע כלל שזה ברוח הקודש, רק נותנין לו במחשבה לומר כך וכך, והוא מכוון לאמת. ובזה ראינו הרבה פעמים אצל הגדולים שלאחד עונין כך ולשני להיפך, וזה הכל לפי מה שנותנין מן השמים בפיו מה לומר. וזה גם כן מעין נבואה קטנה...

עוד כותב רבי חיים, כי יש הרבה פעמים שברכת החכם ועצתו מתקיימת משום שהחכם מתכוון לשם שמים. וכמו שאמרו חז"ל (במדרש שוחר טוב): אמרו עליו על רבי אלעזר בן ערך שהיה יועץ עיצות ומתקיימות. אמרו לו: וכי נביא אתה? אמר להם: לא נביא אנכי ולא בן נביא אנכי, אלא כך מקובלני, כל עצה שהיא לשם שמים סופה להתקיים.

מאתיים ששים וחמש צעקות של "אמונת חכמים"

באחת מדרשותיו המחיש הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל כיצד צריכה להראות אמונת חכמים: נאמר בפסוק: "ואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה אל אלישע לאמר עבדך אישי מת". היתה זו אשת עובדיה שצעקה אל אלישע.

וּכְתַב הַר"ד"ק שצעקה מאתיים ששים וחמש צעקות כמנין צעקה"ה. עובדיה הנביא הותיר אחריו חובות. הוא לוח כספים במטרה לכלכל את מאת הנביאים שהחביא במערה... וכשנפטר, בא הנושה לקחת את ילדיו לעבדים. ועל כך צעקה והתחננה אשת עובדיה 265 פעמים!

"לשם מה המשיכה לצעוק" - שאל רבי שלום - "אם הנביא לא עונה לה, למה המשיכה"?! אלא משום שידעה את האמת שאצל נביא ה' זה המקום היחיד! לכן התחננה פעם, פעמיים, עשר פעמים, עשרים פעם, חמישים, מאה, מאתיים, עד מאתיים ששים וחמש צעקות של אמונת חכמים... ואכן אמרו חז"ל על אשת עובדיה: "אילולא זכות אשתו וזכותו של עובדיה, כבר היו ישראל אבודין ח"ו באותה שעה". זוהי כוחה של אמונת חכמים.

בזכות האמונה שמאמין בעדיק - ברכותיו מתקיימות

ואכן בזכות "אמונת חכמים" כזו, ראויים להוושע! וכפי שכתב רבי חיים קנייבסקי (בספרו אורחות יושר):

"יש לפעמים שהברכות והעצות מתקיימות בזכות השואל, שמאמין באמונה שלימה שדבר חכמים מתקיים, ובזכות אמונה זו באמת מתקיים. ואם לא היה מאמין בזה בלב שלם, באמת לא היה דבר החכם מתקיים בו... ודבר זה מתחלף לפי השואל. ראינו זאת כמה פעמים אצל גדולי ישראל".

"וירא שמים שסומך בכל דבר על החכם ושומע לו לכל אשר יאמר" - מסכם רבי חיים - "יש לו סייעתא דשמיא שנותנים לחכם בפיו מה לומר לו, ועצותיו מצליחין בדרך כלל. ואשרי מי שדבוק בחכמים האמיתיים ושומע לדבריהם תמיד".

"לשמוע בקול חכמים"

סיפר הרב צבי וינמן שליט"א: היתה לי דירה בת חדר וחצי בשכונת בית וגן שעמדה ריקה. כאשר רציתי למכור אותה, התייעצתי עם עורכי דין, והם אמרו לי שכדאי לי להצהיר על כך שהדירה תפוסה, כפי שנוהגים רוב מוחלט של מוכרי הדירות הריקות, מאחר ועל דירה שלא נמצאת בשימוש משלמים מס שבת, כלומר מס על ההפרש בין מחיר הקניה למחיר המכירה.

כשהבעתי את פליאתי וחששותי בפניהם היאך מציעים כזה דבר, וכן: מה יהיה אם יתפסו אותי? אמרו לי שאין שום סיכוי שיתפסו, כי מעולם הם לא ידעו שהדירה עמדה ריקה, ולפי נסיונם אין מה לחשוש.

אני שהייתי רגיל לשאול ולהתייעץ בכל דבר עם הגר"ש אלישיב זצ"ל, שאלתי אותו לדעתו ולעצתו. הוא השיב לי והזהיר אותי נחרצות שעלי לומר רק את האמת ולא לנסות לרמות!

כמובן עשיתי כדבריו, הלכתי לדואר ושילמתי, תוך שהתכוונתי, כמו שמתכוונים לפני כל עשיית מצוה, על קיום "לשמוע בקול חכמים".

הקונה שקנה את הדירה היה יהודי תרדי שעבד במס רכוש, פגש אותי ברחוב ושאל אותי: "תגיד לי, האם יש לך רוח הקודש? וכי מלאכים הולכים איתך? הרי רוב מוחלט ממוכרי הדירות הריקות מצהירים שהם תפוסות.

ואילו לך יש מזל גדול שלא הצהרת כך, כי לך ארבו וציפו אנשי מס רכוש. אחד העובדים במס רכוש המקורב לש.ג. (שהרב וינמן ניהל מאבק נגדו על שמירת עיקרי הדת, בשליחותם של גדולי התורה) חיכה "לסגור איתך את החשבון". הם ידעו שאתה לא מתגורר בדירה מאחר והם בדקו את שעון מים והחשמל והם ראו שבשנים האחרונות לא השתמשו בדירה. היאך ידעת להזהר מהם?!"

מתוך מאמר במוסף זכרון

"תספרו מופתים שיהודים נושעו"

פעם ישבה קבוצת תלמידים בבית הגאון מטשיבין - רבי דב בעריש וויזנפלד זצ"ל, ואחד מהם סיפר מופתים על רבו. בתוך הדברים החל לספר על אנשים שפגעו בכבוד רבו וניזוקו מקפידתו.

הגיב על כך הגאון מטשיבין ואמר: "לא כאלו מופתים צריך לספר, תספרו מופתים שיהודים נושעו על ידיהם, והראה את דברי התוס' (בבא בתרא כב. ד"ה אנא), שכאשר נפטר רבי אדא בר אבהו, אמר רב יוסף: הוא נענש על ידי. ואילו רבי דימי אמר שעל ידו נענש! אביי אמר שהוא הענישו (עיין בגמרא שם) וביארו התוספות שאין הפירוש שכל אחד אמר שזה 'מופתי שלו, אלא אדרבה, כל אחד מהם היה מתאונן [ומצטער] שעל ידו נפטר רב אדא.

וכל כך למה? מבארים התוספות משום שאמרו חז"ל בגמרא שבת, "כל מי שחברו נענש על ידו, אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה".

שר התורה

לבטוח בה' שיספק לו כל צרכו. ישמה בחלקו ולא ידאג דאגת המחר !

נלמד מהפסוק: "הנני מומטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו" (פרק טז-ד)

ופירש רש"י (מהמכילתא): "דבר" יום ביומו - צורך אכילת יום, ילקטו ביומו, ולא ילקטו היום לצורך מחר". עוד אמרו חז"ל (במכילתא): דבר יום ביומו - מי שברא היום ברא פרנסתו, מכאן היה רבי אלעזר המודעי אומר: כל מי שיש לו מה יאכל היום, ואומר מה אוכל למחר, הרי זה מחוסר אמנה."

ה' עושה נס למי שבוטח בו

יסוד גדול ונפלא ישנו במדת הבטחון: כגודל אמונתו של אדם ומדת בטחונו בהש"ת, וכפי השיעור שישליך על ה' יהבו, כך יהיה ה' מבטחו וכך יעוררו השי"ת בכל מה שיצטרך! הוא שנרמז בפסוק "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו" כלומר: הברכה לגבר היא שכפי "אשר יבטח בה" כך יהיה ה' מבטחו.

וכעין זה כתב המהר"ל (בנתיב הבטחון פ"א): "כי כפי אשר בטוח בה' יתברך... אזי יעשה השי"ת בקשתו. וכאשר יחרד האדם, מורה זה על מעט ביטחונו בהש"ת ודבר זה יתן אליו מוקש"...

בדרך יסוד זה ביאר המלבי"ם את הפסוק "וירא יעקב מאד ויצר לו" (בראשית לב-ח), כלומר: מאחר שיעקב הרגיש שירא הוא מעשיו, על זה גופא "ויצר לו" כי ה' עושה נס רק למי שבוטח בו, וכשראה שמתירא, הצר לו מיעוט בטחונו, שממנו דן שמה אין הוא ראוי לנסים, לכן "יוחץ את העם"...

למען האמת, את היסוד הגדול הזה גילתה לנו התורה בפרשתנו: כשבני ישראל חנו על ים סוף וראו את פרעה ומצרים רודפים אחריהם, פחדו מאד וצעקו אל ה'. שכן עדיין היו חסרים בבטחונם, כדברי חז"ל, ולכן כה חששו ונבוכו: האם ינצלו מפרעה? ואם כן, באיזה דרך ינצלו? וכיצד יושעים השי"ת? אי הידיעה הטרידה מאד את מנוחתם ועוררה אותם לשאול, להתאונן ולצעוק אל משה.

"ה' ילחם לכם" רק כש"אתם תחרישון"

אך כאן האיר להם משה רבינו את הדרך וגילה להם את היסוד והמפתח לישועה: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון!" כלומר: רק אם אתם תחרישון ולא תשאלו שאלות וגם לא תעוררו ספיקות ולא תביעו חששות, אלא תאמינו באמונה שלימה ובבטחון גמור בהש"ת שבידו להושיע, רק אז "ה' ילחם לכם"! רק בכך המפתח לישועה!

הוא שאמר הקב"ה למשה: "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו!" כלומר: עיכוב הישועה בסיטואציה הנוכחית אינה מחסרון התפלה אלא נובע מחסרון בבטחון, כי "אין ה' עושה נס אלא רק למי שבוטח בו" (כלשון המלבי"ם והמהר"ל) ולכן העצה היחידה היא: "ויסעו" - ימשיכו לנסוע ללא היסוסים וחששות אלא מתוך אמונה ובטחון בישועת ה', וכפי שעשה נחשון כשקפץ במסירות ליס מתוך אמונה תמימה ואז התרחש הנס. וזה שאמרו חז"ל במדרש (ילק"ש שמות) כדאי היא האמונה שהאמינו בי שאקרע להם את הים.

כך בקריעת ים סוף, וכך גם בירידת המן במדבר שבו נאמר: "וויאמר ה' אל משה הנני מומטיר לכם לחם מן השמים". מלמדת אותנו התורה, שכל מה שניתן לדעת אודות המאכל החדש, הוא רק זה שהוא "לחם מן השמים" ותו לא. ליותר מזה לא צריך! וזה מה שצנצנת המן מלמדת לדורות: אין צורך בשום ידיעה מוקדמת אודות מקור הפרנסה. אלא די בידיעה זו בלבד, שהפרנסה "מן השמים"...

זה מה שמרמז הפסוק: "וויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא". ללמדנו שאפשר להתפרנס ולאכול עם אמונה בלבד! וככתוב (בקהלת): "לא לחכמים לחם". שכן השגת לחם ופרנסה אינה תלויה כלל בחכמה מוקדמת ובידיעת מקצוע, אלא באמונה תמימה בבורא הנותן לחם לכל בשר.

וזה שנינו במשנה (קידושין פב): "יתפלל למי שהעושר והנכסים שלו, שאין אומנות שאין בה עניות ועשירות, שלא העניות מן האמנות ולא עשירות מן האומנות אלא הכל לפי זכותו"...

צרות של עשירים...

חבורה של סוחרי תבואה עשירים, באו פעם לפני כ"ק האדמו"ר רבי דוד מטולנא זצ"ל כדי לדרוש בעצתו ולבקש ברכתו: מכיון שבשנה שעברה היתה שנת בצורת, והיה יוקר גדול בתבואה על כן חשבו שגם השנה הזו תהיה התבואה ביוקר.

לפיכך לא רצו בתחילת השנה למכור את תבואותיהם והמתינו שיתייקר השער יותר. אך הנה לבסוף אירע שהוזל השער יותר ויותר ועתה עומדים הם להפסיד ממון רב.

השיב להם הצדיק: "מי שזן ופירנס את העניים בשנת הרעב, הוא יזון ויפרנס את העשירים בשנת השובע."

סיפוח - לך לך

"הרי הישיבה של בורא עולם"...

כאשר שכנה ישיבתו של הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל בבנינה של ישיבת פרשבורג בירושלים, התסיים מועד חוזה השכירות בסוף זמן החוץ ועדיין לא נמצא לישיבה מקום אחר. עקב כך הודיעו לבחורים כי יקבלו הודעה לקראת הזמן הבא לאיזה מקום עליהם להגיע.

והנה נקפו ימים ועברו, ועדיין לא נמצא מקום. נקל לשער את המתח והחרדה כאשר אין כל מוצא נראה באופק.

מספר אחד התלמידים (שסייע ביד ראש הישיבה לחפש מקום) כי נכנס באותם ימים לראש הישיבה רבי משה שמואל ונדהם לראותו יושב שליו בפנינתו והוגה בהתלהבות בתורה כאילו כלום לא קרה. ניגש אליו התלמיד והביע את פליאתו: "הלא המצב הוא שאין שום כיוון למציאת מקום לישיבה!"

הרים רבי משה שמואל ראשו והגיב: "הישיבה שלי!! הרי הישיבה של בורא עולם! אנו עשינו את שלנו והוא בודאי יעשה את שלו!"

והנה לא חלף זמן רב, וסמוך לליל בדיקת חמץ פגש רבי משה שמואל איש יקר ובר לבב, קבלן בעיסוקו, אשר מיד בשומעו על מצוקת מקום לישיבה, הציע כי ביכולתו להקצות עבור הישיבה שתי דירות בבנין שסיים זה עתה לבנות בשכונת הר נוף...

ואכן בליל בדיקת חמץ אחרי שרבי משה שמואל ראה את המקום, נגמר הדבר בכי טוב, וזכה המקום להיות אכסניה לישיבה ולספוג מעמל תורתה, ולהיות משכן לשיעורים תקופה ארוכה ופוריה.

ישורון - יח

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

החינוך מתחיל בבית! / הרב נפתלי זינגברג

אך לא ממש האמין שבבוקר שכזה תהיה החנות פתוחה.

לשמחתו מצא את החנות פתוחה. הוא ערך במהירות את הסיבוב שלו בין המדפים, וכאשר הגיע לקופה הביע את הערכתו הכנה למאמץ העצום שכרוך בפתיחת חנות ביום שכזה. הוא לא נשא נאום ארוך, פשוט אמר שלוש מילים: **"תודה רבה שפתחתם!"**

לפתע עצרה הקופאית את מלאכתה, ועזבה את עמדתה. הסתובבה בין כל עובדי החנות וסיפרה להם על האדם הראשון והיחיד שסוף סוף מכיר טובה על מסירותם להגיע לחנות ביום מושלג. **"שאר הלקוחות"** אמרה **"הסתפקו בלשתף אותנו בצרות שלהם. אין עבודה! איזה שיבושים! אין בית ספר והילדים על הראש..."**

האברך עמד שם עם חזותו האברכית, והיה זה מעמד של קידוש שם שמים. הכיזד מתוך כלל הלקוחות דווקא האברך העדיף הזה יודע להכיר טובה!

זה נשמע קצת מוגזם, אך זה מה שהיה: כל עובדי החנות הביטו לכיוונו בהערצה בלתי מוסתרת. הוא הפך לגיבור היום - בזכות שלוש מילים!

והוא, מיודענו הגיבור, עמד שם נבוך. הרי בסך הכל לא התכוון לעשות מעשה מיוחד!

* * *

האם האברך הזה השקיע יכוונות האר"י במשפט הקצר שלו? הוא בסך הכל הביע הכרת טובה פשוטה, טבעית, על דבר טוב שנעשה עבורו (בעוד לקוחות אחרים כלל לא חשבו על הטרחה שהזולת טרח למענם).

חשבתי לעצמי: מנין הוא למד זאת? (חוברות הלימוד של 'אהבת אמת' עדיין לא היו בתקופת היותו ילד...) מאחר שאני מכיר את משפחתו היתה לי תשובה ברורה:

הוא זכה לחינוך טוב!

הוריו לא הפקידו את כל תחום החינוך בידי המוסדות ואמרו 'שלום עלי נפשי, אלא השקיעו רבות לחנך את ילדיהם לדרך ארץ ולהתחשבות עם הזולת (מידי פעם יוצא לי לפגוש באחד מבני משפחה זו, ופשוט תענוג לחוש בהתנהגותם האצילית).

באותו יום מושלג הבחנתי בפירותיו הברוכים של החינוך הביתי שלהם. אך את הברכה הזו יכול כל אחד להשרות בביתו חינוך אין כסף! ובפרט בשנים הראשונות, מהגיל הרך ועד הבר מצוה - שאז הן השנים בהן קל יותר לעצב את טבעו של הילד לבעל מידות טובות והתחשבות בזולת. ליהודי שיגרום תמיד לקידוש השם!

אין תחליף לחינוך טוב - הבה ננצל זאת!

את הסיפור הקטן-גדול הבא, שמעתי השבוע מכלי ראשון. ברצוני לשתף אתכם בקורת הרוח המפעימה אותה חשתי בעקבותיו.

אך תחילה, הקדמה קצרה.

תחת המטרייה הרחבה של **'מידות טובות'**, מסתופפות מידות רבות. אך ללא ספק מגיעה הבכורה למידת 'הכרת הטוב'. בעבר הרחבנו אודות מידה נשגבה זו, והוכחנו שהיא כמעט נחשבת כ"מצוה מדאורייתא!"

למעלתה הייחודית של מידה זו ישנה כמובן השלכה ישירה על מי שלוקה בחסרונה של המידה, עד כדי כך שיכפיות טובה' - שהיא ההפך של הכרת הטוב - נחשבת לא רק כחסרון במידות, אלא כחסרון בכל האנושיות של האדם. כחסרון באל"ף ביי"ת של היהדות, ושל היותו של האדם יהודי!

מי שזכה לרכוש מידה טובה זו הוא לא רק יטוב לשמים! אלא גם יטוב לבריות'. הוא תמיד יודע להעריך את מה שהזולת עושה עבורו. שום טובה שהוא מקבל, לא מובנת אצלו מאליה - ובהביעו זאת הוא משמח את כל מי שבסביבתו.

בדיוק כמו האברך ביום השלג!

* * *

ביום חמישי, כ"ח טבת תשע"ג, התעוררו תושבי ירושלים לעיר מושלגת. לא היה צריך שהרשויות יכריזו על ישתנוי, די היה שעולמו הלבן של הקב"ה הכריז על כך!

הכל הושבת, התחבורה הציבורית, המשרדים, המוסדות והמפעלים. רק תחום אחד לא שבת: תעשיית בובות השלג. ילדים (והורים שלא התביישו...) פיסלו בכפור את הבובה שלהם וכמובן לא שכחו להצטלם.

מי שרצה להגיע למקום עבודתו התקשה בכך. כבישים נחסמו מחמת השלג, או מחמת עצים שנפלו ורכבים שהחליקו ונתקעו.

אך באחת מהשכונות, נפתח ה"סופר" השכונתי כרגיל!

במבט לאחור - לאחר שכל עובד תיאר כיצד הגיע למקום - ניתן לקבוע שהעובדים הגיעו במסירות ראויה לציון (מה שמכונה במחוזותינו "מסירות נפש")! חלקם הגיעו למקום בעזרת רכבם, למרות הקושי לנוע בכבישים. **ועובדים אחרים צעדו רגלית בקור ובכפור!** לא כל הצוות הצליח להגיע, אך הקאדר המצומצם שכן הגיע הצליח לנהל את החנות ולספק לתושבי השכונה "הנצורה" את מצרכי המזון.

ה'סופר' הזה פועל בשכונה מעורבת של יהודים מסורתיים, חרדים ודתיים וגם חילוניים. אברך אחד, מתושבי השכונה, סיים את תפילת שחרית ומיד לאחריה צעד בלב פועם לסופר השכונתי. הוא הודיע לבני ביתו שינסה להשיג שם מצרכים לארוחת בוקר,